

האכזבה של קוצ'ין

ריע לנו שופט הקו המלאי בלי הפסק. ארבע פעמים הוא הפסיק התקפות שלנו, אחרי שצעקנו בינינו בעברית למסור כדורים. השופט פסק נגדנו מכת-עונש על שצעקנו. רק בפעם הרביעית ניגש אליו נחום סטלמן ואמר לו: "תעשה לפחות הקפצת כדור". המלאי הסכים.

השופט הפרסי שפוט במשחק זה ושגדור היו רוב הטענות, ניגש אלינו אחרי כמה ימים והתנצל: "אם אתם מאמינים באלוהים, אני מצביע באלוהים שניסיתי לשפוט באופן הוגן. אם היו טעויות בשיפוט, אני מצטער על כך." למולנו הצלחנו לזכות באליפות גם נגד רצון השופטים, או אירצונם.

רק כשנגמרו המשחקים, הרגשתי בפעם הראשונה מה זה להיות שחקן פופולארי ומפורסם. כשהלכנו לעשות קניות בבומביי, שאלו אותנו תיכף: "מי זה לוי?" סטלמן היה מצביע עלי, ואז היו מורידים לי מה מחיר בשתיים-שלוש רופיות. במסעדה ב-בומביי שאל המלצר מי זה לוי, וכשהראו לו, הוא נתן לי מנה כפולה.

כשערכו לכבודנו את המסיבה בסניף ה-מכבי בבומביי בנוכחות אלף איש, הושיבו אותנו על הבמה. אחד האנשים המקומיים הציג אותנו אחד אחד בפני הקהל. אני הייתי האחרון בתור. אבל לאמזיה לבקוביץ קראו שם אמזיה לביא. וכשהציגו אותנו בתור כזה, חשבו כולם שהוא לוי. כל הקהל התחיל לצעוק ולהשתולל. אבל המציג הפסיק (המשך בעמוד 19)

שופט הקו המלאי פסל את השער ב-טענה שהבקעתי אותו ממצב נבדל. איך זה יכול להיות אינני מבין עדיין, כי נגיחה ב-כדור חוזר מהקורה כשלפני שוכבים שוער ושני מגינים, אינה יכולה להיות ממצב נבדל. אבל השער נפסל.

הרגע הגדול באמת היה במשחק השני נגד הודו, כשהתוצאה הייתה גם כן 1:1. הייתי במרכז המגרש. נותרה עוד דקה לסיום ה-משחק. פתאום קיבלתי כדור ממצביל העכר-

ה היה במשחק הראשון ששיחקנו כארנקולב, נגד פרס. המשחק בו היו כל השחקנים כמו מאובנים, והפסדנו 0:3. אני הייתי רע כמו כולם. אני לא יודע מה קרה לי. הייתי אדיש לכל מה שהתרחש ב-משחק ופשוט לא יכולתי לעמוד על הרגליים. מאנדי הוציא אותי במחצית.

בבת אחת ירד לי כל המוראל. הרגשתי מדוכא ועייף. כשחזרנו למלון הייתי במרה שחורה. מאנדי ראה שאני יושב בל מצב

זאת רפי לוי

תי שלושה שחקנים ועמיתי מול השער והבלם ההודי. עשיתי לו הטעיית גוף ובעי-טתי בעיטה חזקה לשער והבקעתי את שער הנצחון בדקה ה-80. זה היה הגול הקובע. המשחק היה צריך להיגמר ברגע זה אבל השופט לא שרק. הוא רצה לתת להודים עוד הזדמנות להשוות. שופט הקו ההודי הו-רה לשופט כי הזמן נגמר, וכשהשופט לא שם לב, הוא זרק את הדגל על הקרקע ועשה תנועות שאינו מוכן עוד להמשיך לשפוט. רק אז באה שריקת הסיום — והנצחון.

***

מתיחה במדבר

ה לא היה שיפוט אויביקטיבי. במש-חק הראשון שלנו נגד פאקיסטן, הפ-

רוח וניגש אלי. הוא ניסה לנחם אותי שגם לנבחרת הונגריה המהוללת קרו דברים כ-אלה. "אין דבר", הוא אמר, "במשחק הבא אתה תהיה הכי טוב על המגרש." צחקתי לו.

כעבור יומיים נערך המשחק נגד הודו. ניצחנו 1:3. את כל שלושת השערים הב-קעתי אני. במלון ניגש אלי מאנדי, נתן לי יד ורק חייד. אולם הרגעים הגדולים שלי במשחקים אלה היו יותר מאוחר. בהתחלה זה היה במשחק השני נגד פרס, כשהתוצאה הייתה 1:1. הבקעתי או את השער המזו-ר ביותר שהבקעתי בחיי. באתי עד לשער ו-בעטתי כשהשוער הפרסי משתטח לרגלי נפילתי לארץ כשלפני שוכב השוער ועוד שני מגינים. אולם הכדור לא נכנס לשער. הוא פגע בקורה וחזר בכיוון אלי. כשאני יושב על הארץ נגחתי את הכדור לתוך השער.

בו הייתה תלויה האליפות. המחצית נגמרה ב-0:0. ואם זה היה נגמר ככה זה היה טוב בשבילנו. לכן לא התאמצנו במיוחד והש-תדלנו לשמור על תיקו. הפאקיסטנים ניצלו את זה והכניסו לנו שניים, אחד אחרי ה-שני. רק אז תפסנו מה הולך לקרות. פת-אום התחילו להילחם על כל כדור. אי-אפשר היה להכיר אותם. אני ורצבי פשוט השתו-ללנו עם הכדורים, וככה, אחרי שמציל הב-קיע שער ראשון מבעיטת עונשין, לקחתי כדור אחד מאמצע המגרש והתחלתי להוביל אותו לשער. זה לא היה פשוט. לפני היו עוד חמישה פאקיסטנים. העברתי אותם אחד אחרי השני, ומסרתי לסטלמן, שהמשיך לרצבי, שהכניס את הכדור בראש.

מאותו רגע המשכנו להתקף יותר חזק, אבל המשחק נגמר ב-2:2. זכינו באליפות. לקחנו את הדגל שהוכן קודם, ורצנו מסביב למגרש, כשכל הקהל מריע לנו. רק השופט דודאי היה קצת עצוב. הוא רצה לשפוט ב-משחקים אלה בשלושה משחקים ולקבל את דגל הפייא. במקום זה שמו אותו ליימן. החברה הבטיחה לו שיקנו לו במקום דגל הפייא דגל שמחת תורה.

יותר מבסוט כמונו היה גונגה, המלצר שלנו במלון. לפני המשחק הראשון נגד הודו, התחילו החברה לקחת אותו בתור קמיע למשחק. אחרי שניצחנו, לקחו אותו כבר לכל משחק. כשנגמרו המשחקים הוא קיבל מכל אחד 5 רופיות, מה שהוא לא מרויח בחודש עבודה.

שמעתם בטח את הסיפורים על הפרות שמסתובבות בהודו כאילו כל העולם שלהן. אבל צבי ברים, מהנהלת המשלחת, לא שמע אולי על זה. פעם הוא הלך לישיבה של הנהלת המשחקים. איך שהוא רוצה להכנס לחדר, הוא רואה סרה עומדת בפתח ולא נותנת להכנס. ברים לא יודע הכמות, דהף את הפרה ונכנס. מול שאף הודי לא ראה. מקוצ'ין נסענו דרך בומביי לג'ירדלה. בבומביי עשו לנו מסיבה בבית המכבי, ביום שישי בערב, ונתנו לנו חרבות במתנה. ב-בומביי ראינו גם את הבנין הכי מזוהר שר-יתי בחיים. זה בנין בצורת נעל עם שרונים. הספקנו גם לבקר קצת בניירדלה, שם ביר-קינו במקדש בודהיסטי. מה שטוב שם זה שלא צריכים מנין כדי להתפלל. כל אחד יכול לבוא מתי שהוא רוצה, לזרוק קצת דורה, ולבקש מה שהוא רוצה. אבל את הנעלים הוא צריך להשאיר בחוץ. זה פשוט טוב בשביל הודים, אבל לא בשביל ישראלים. כשהחברה הורידו את הנעלים להכנס למקדש, אז אלה שגשארו בחוץ החי-ביאו להם אותם.

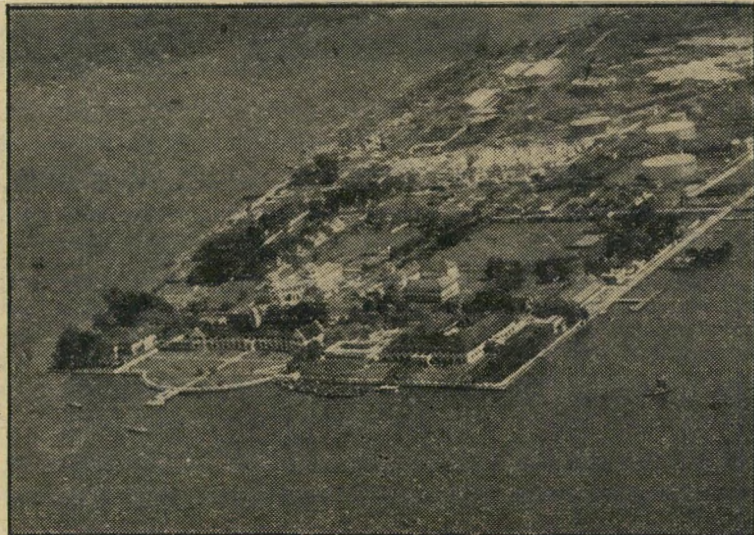
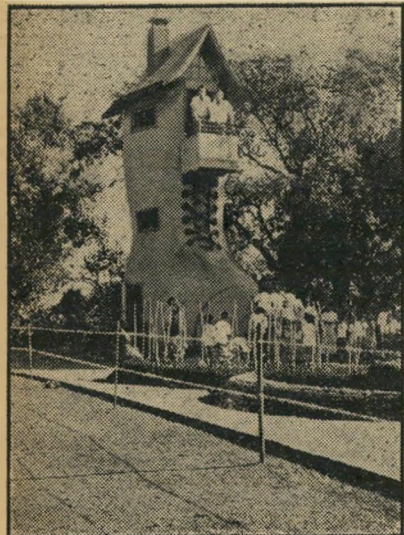
***

צעקות בעברית

ה זכרים שלנו עם שחקני שאר הקב"צות היו טובים. יוסקה גולדשטיין, למשל, החליף כתובות עם הרץ הימני של פאקיסטן, והם הבטיחו לכתוב אחד אל השני. הם יצ-טרכו אבל לחכות עד שיהיה דואר בין ישראל לפאקיסטן. אחרי שניצחנו את ה-פאקיסטנים, באו ההודים לאוטובוס, ובר-כו אותנו. הסענו אותם בעד זה עד המלון. רק פעם אחת נפגעו היחסים. זה היה במשחק הראשון נגד פאקיסטן. השוער ה-פרסי עמד מאחורי השער של פורטל והפי-ריע לו כל הזמן. החברה ניסו להשתיק אותו ואז החליט השופט לסלק את כולם מאחורי השער. כולם הלכו אבל השוער ה-פרסי נשאר. הוא אמר שהוא מנבחרת פאקיס-טן, ומותר לו להיות שם. כשמאנדי ניסה להתערב הוא קרא לו: נאצר! היה סכסוך קטן עם כמה יריקות, אבל שכחו את זה.

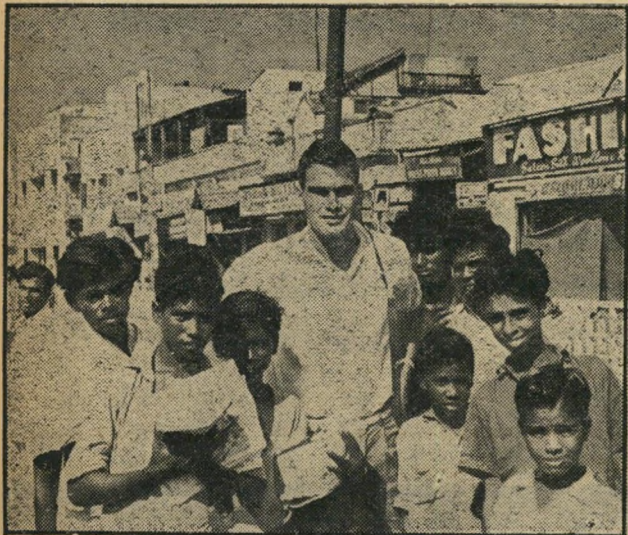
אני סבור שההודים, למרות שגשארו במי-קום האחרון, הם הקבוצה הטובה ביותר בטורניר, מלבדנו כמובן. הם משחקים על השדה בפסים קצרים, ומחליפים מקומות, רק אינם יודעים לסיים בבעיטות לשער. הם עדינים ואם משחקים קצת חזק אפשר לשחק אותם. הפרסים לעומת זאת התקדמו קצת מאז משחקי טוקיו. מהקבוצה ששיחקה נג-דנו אז נשארו רק ארבעה שחקנים.

בקיצור, היה קשה אבל היה כדאי אחרי המשחקים חשבתי שלא ארצה יותר לראות כדורגל במשך שנה. אבל רק נחתי יום ואני כבר מת לשחק בשבת, נגד קבוצה שאפשר לצעוק עליה בעברית, ושיבינו.

הנער המפורסמת של בומביי — בניין בצורת נעל הבנוי על המעיינות של העיר. במדפסת נראים גולדשטיין ומתניה.

ארנקולם זהו האי בו נערכו המשחקים, כפי שצולם מן האוויר על-ידי שאול מתניה. מימין נראה נמל קוצ'ין, ואילו הבנין הגדול שב-קצה הקדמי של האי, הוא בית המלון, המפואר ביותר בעיר, אשר בו התגוררה המשלחת.

מתניה והילדים המגן הימני של נבחרת ישראל מוקף ילדים הודים בבומביי, שהקיפו אותו כדי לקבל ממנו אוטוגרף. תמונה מעין זו חזרה ונשנתה בכל מקום.

רפי והקופים בעת סיור ברחובות בומביי, מש-תעשע רפי לוי בחברת קופים מאולפים. רפי זכה לפירסוט הרב ביותר בהודו עקב הצטיינותו.